

end fem år at have behandlet dette spørgsmål har undladt at tage stilling til de centrale spørgsmål om Sydafrikas administration af dette område.

Også situationen i Rhodesia antager en mere og mere truende karakter, og fra dansk side har vi, som vedtaget i sikkerhedsrådet, standset samhandelen med dette område.

Den seneste udvikling inden for NATO er udtryk for, at også det vestlige forsvarssamarbejde er underkastet omskiftelighed. Under de hidtidige drøftelser har regeringens synspunkt været, at vestens forsvar også fremtidig bør være organiseret i det snævrere mulige samarbejde, og vi har søgt efter evne at bidrage til at udjævne de aktuelle modsætninger inden for alliancen.

Regeringen har besluttet at udarbejde en redegørelse for dansk sikkerhedspolitik i perioden fra 1948-49 og frem til 1966. Formålet vil være at lægge alle væsentlige kendsgerninger om udviklingsforløbet og baggrunden for den førte politik frem for offentligheden. Materialet udarbejdes i udenrigsministeriet og påregnes offentliggjort til næste sommer.

Regeringen afviser som hidtil kernevåben på dansk jord. Den kendsgerning, at Norden ikke har atomvåben, øver en stabiliserende indflydelse i det nordeuropæiske område.

Det er klart, at vor indsats i udenrigspolitikken må ske i den snævrere mulige forbindelse og forståelse med det øvrige Norden. Det er en selvfølgelig opgave at fortsætte og uddybe samarbejdet med de nordiske lande.

I går blev konventionen om den nordiske kulturfond underskrevet. Konventionen vil snarest blive forelagt til ratifikation. Det er regeringens håb, at denne fond vil få stor betydning for det fortsatte nordiske samarbejde på kulturlivets mange felter.

Udviklingen i grænselandet er fortsat tilfredsstillende. Det danske kulturarbejde i Sydslesvig er inde i en rolig udvikling, og den danske regering vil fortsat yde dette arbejde sin fulde støtte.

I markedspolitikken og deltagelsen i det europæiske økonomiske samarbejde er Danmarks mål en bredere europæisk løsning, hvor fællesmarkedet udvides med England og de nordiske lande samt naturligtvis med så mange af de øvrige EFTA-lande som muligt. Det er vor opgave nu som før at virke for denne mulighed.

Selv om dannelsen af de to eksisterende markedsgrupper var et stort fremskridt og de hver for sig hurtigt beviste deres selvstændige værdi, er den nuværende splittelse af Vesteuropa uansigtsmæssig og — som årene går — direkte byrdefuld, fordi den forvrider det traditionelle varesamkvem og hindrer handelens fulde udfoldelse.

Hvis udsigterne for at nå den brede løsning skulle trække stadig længere ud, kan det vise sig nødvendigt og ønskeligt, at de nordiske lande i fællesskab søger at løse deres forhold til fællesmarkedet. Dette også for om muligt at bidrage til at bringe den europæiske markedsituation ud af det herskende dødvande.

Dansk industri har i den tid, vi har været medlem af frihandelsområdet, opnået et gennembrud, som næppe havde været muligt under andre forudsætninger. Både til de nordiske lande, England og de øvrige medlemslande vil salget af industrivarer yderligere kunne forøges, når den fulde toldfrihed til disse markeder ved årets udgang er gennemført.

For landbrugets vedkommende er der også tale om fremgang i eksportværdien, omend langsommere. England er stadig dansk landbrugs hovedmarked, og såvel til dette som til andre EFTA-markeder har landbrugseksporten været stigende.

Vi må lægge vægt på at opnå et tilfredsstillende resultat af de internationale forhandlinger om toldnedsættelser under Kennedyrunden, og jeg tror, at man i dag har